

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Únor
2025*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

*Ročník
XXIV.*

...zemřel a byl pohřben... - or

Kdysi se mi do ruky dostala lehce obskurní knížka (snad Ježíš žil v Indii), v níž se krom jiného také na základě tzv. turínského plátna (tedy slavného kusu látky, do které je obtisknut obraz fousatého muže a o něm někteří věří, že je to látka, do níž bylo zabaleno Ježíšovo mrtvé tělo) dokládalo, že Ježíš žil v Indii a tam také nabyl schopnosti utlumit své životní funkce, nezemřel, ale jeho smrt byla pouze zdánlivá a zmrtevýchvstání pak vlastně jakýmsi trikem.

Apoštolské vyznání si naopak dá záležet na tom, že zdůrazní – Ježíš (opravdu) zemřel. Nicejské vyznání, od jehož vzniku letos uplyne 1700 let, dokonce vyznává „byl umučen“. Jde-li Ježíš opravdu lidskou cestou se vším všudy, tedy k ní patří taky smrt. Ta, která patří k lidskému životu a která v něm působí jako málo co jiného trápení a bolest. A cestou utrpení šel náš Pán až do konce, nepřišel na svět jako olympští bohové, kteří na sebe mohli na čas vzít lidskou podobu a poté ji zase bezbolestně odložit. Nebo jak vyznávali pozdější gnostici, kteří měli za to, že k podstatě božství patří, že nemůže trpět ani zemřít a Ježíš byl k Bohu Otci vzat ještě předtím, než trpěl a zemřel. Křesťanská víra ale drží to, že Ježíš prožil lidský život od narození až do smrti.

A to až do hrobu, protože dále se vyznává, že „byl pohřben“ – i tato tečka za lidským životem není našemu Pánu cizí.

Sokolovské memorandum

36. synod ČCE na svém prvním zasedání v květnu 2023 se usnesl pro možnost požehnat svazkům osob stejného pohlaví, pokud o to požádají. S dodatkem: „Synod ČCE vnímá, že názory na tuto otázku nejsou v církvi jednotné, podporuje činnost komise pro soužití s LGBTQ lidmi a pokračování diskuse v církvi o tomto tématu. Synod konstatuje, že žádný kazatel není povinen žehnat svazkům osob stejného pohlaví.“ Větší část evangelíků západočeského seniorátu (na základě hlasování na posledních dvou konventech) se s tímto rozhodnutím synodu nedokáže věroučně srovnat. Někteří se spontánně sešli v Sokolově 13. listopadu 2024 a odsouhlasili tzv. „Sokolovské memorandum“. Nezastupují tím však seniorát jako celek, třebaže shodou okolností jsou pod tímto textem podepsáni všichni členové stávajícího seniorátního výboru. Při formulaci

tohoto textu mělo jít především o to, nabídnout těm, kdo s rozhodnutím synodu nesouhlasí, oporu pro setrvání v ČCE.

SOKOLOVSKÉ MEMORANDUM

Jestliže denominace, k níž se hlásíme, Českobratrská církev evangelická, neposkytuje v poslední době dostatečně jasnou orientaci v některých otázkách křesťanské etiky, rozhodli jsme se v sedmi základních bodech shrnout náš postoj víry a elementární konsensus. Protože ctíme vyznavačské tradice, na něž ČCE oficiálně navazuje (zejména České bratry z původní Jednoty bratrské a jejich pokus o opravdové křesťanství), chceme tímto vlastní denominaci upamatovat na podhoubí, z něhož vyrůstá. Činíme tak v pokoře, protože jsme si vědomi svých vlastních nedostatků, a zároveň ve vděčnosti za společenství bratří a sester v Českobratrské církvi evangelické, které pro nás mnoho znamená.

1/ Autorita Bible. Písmo svaté je základ, na kterém chceme stavět. Nejsme fundamentalisté, kteří by za každou cenu lpěli na každém slově, to by ani nebylo moudré, ostatně originální biblické jazyky jsou vystavěny jinak než náš jazyk. Ale lpíme na tom, že každá myšlenka v Bibli, která se má dotknout naší víry, byla psána s určitým záměrem, který je stále platný. Jinak řečeno: **Písmo pro nás zůstává svaté a v podstatných věcech srozumitelné** (*claritas Scripturae*). To je předpoklad, bez něhož nelze pochopit reformaci, ani na ni navazovat.

Pokud jde o slib, který skládají poslanci na konventu/synodu, tak svědectví Písma je pro nás normativní (*norma normans*), církevní konfese až odvozené (*norma normata*), přičemž církevní řády, jakkoli jsou potřebné, mají roli jen služebnou – ostatně od synodu k synodu se upravují. Jestliže tedy slibujeme níže uvedený slib, tak Písmo svaté a církevní řády, jakkoli jsou v onom slibu postaveny vedle sebe, nejsou ve skutečnosti srovnatelné.

Uznáváme samozřejmě, že „vše se má dít slušně a spořádaně“ (1. Kor 14, 40), ale záleží nám na naprosté prioritě Písma. Církevní řády mají být vždy znovu zkoumány, zda odpovídají Písmu svatému, popř. církevním konfesím, anebo s nimi alespoň nejsou v rozporu. Jen s touto výhradou můžeme slibovat tento slib: „*Slibuji před Bohem, že během své činnosti na konventu (synodu) budu svědomitě dbát svědectví Písma svatého a ustanovení církevních řádů, aby tak církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista.*“

Aby církev rostla v Krista, musí jít zajisté z naší strany o vztah lásky a podřízenosti zároveň. Vždyť –

2/ Ježíš Kristus je náš Pán a Spasitel. Vztah k Němu má pro naši víru prvořadou důležitost. Ježíš je pro nás branou k Otci skrze Ducha svatého. Zastáváme piliře víry, jak jsou shrnuty v APOŠTOLSKÉM VYZNÁNÍ včetně panenského početí Božího Syna.

3/ Proto je pro nás zásadní jak **ospravedlnění** (Ježíš za nás prolil svou krev), tak **posvěcení** (Ježíš na nás vylil svého Ducha). Smyslem našeho pozemského života po obrácení (po vědomém přijetí Krista, ať už proběhne jednorázově nebo spíše pozvolna) je růst a zrát jako ratolesti na kmeni, jímž je Pán. **Cesta posvěcení je cesta k duchovní zralosti. DESATERO**, jakož i v širším smyslu **Boží Zákon**, je nejen zrcadlem našich hříchů, ale i ukazatelem cesty ke křesťanské svobodě a odpovědnosti. Naplněním Božích přikázání je láska.

4/ Církev, která je povolána ke svědectví o Kristu a spáse slovem a životem, **není naše, ale Páně**. My jsme Kristovo vlastnictví, jeho lid. Nikoli On se má přizpůsobovat nám, ale my Jemu. Činíme tak tím, že se v našich sborech, kostelích, modlitebnách, rodinách a domácnostech čte Písmo, zvěstuje evangelium a vyučuje Boží Slovo podle Starého i Nového zákona. To je bohoslužba, k níž jsme povoláni. A to **zejména v neděli**, den Páně, který je dnem svatým, odděleným.

5/ Svátosti svatý křest a svatá večeře Páně jsou prostředky milosti, které nás zcela zvláštním způsobem propojují s Kristem a skrze Něj i s ostatními bratry a sestrami.

6/ Manželství je „tajemství“, které bylo přirovnáno ke vztahu Krista a církve. Jde o **jedinečné, celoživotní spojení muže a ženy**. Příkladem jsou nám mnohá zdařilá křesťanská manželství v minulosti i přítomnosti. Ne vždy však manželství vydrží, a to platí i o církevním prostředí. Přiznáváme, že vlivem lidského hříchu i slabosti se nejednou takové manželské spojení, třebaže bylo uzavřeno před Bohem, rozpadá. Není to nutně poslední slovo, Pán nad námi neláme hůl. Ale je to hřích, který je třeba vyznat, nikoli něco, co by mělo být zlehčováno. Takové sebezpytování má konkrétní důsledky i pro vztah k bývalému partnerovi/partnerce, tím spíše pak, mají-li spolu potomky.

Do křesťanského manželství patří tělesné, duševní i duchovní sblížení, sdílení, obdarovávání. Stejně tak i společná modlitba a úsilí o společnou vizi, o sladění představ o společné cestě, o vzájemnou pomoc a podporu na této cestě. K manželství věřících patří samozřejmě i ochota přijmout děti, které z tohoto spojení vzejdou, jako Boží dar, za něž oba manželé nesou společnou odpovědnost.

Ve smíšených manželstvích a rodinách křesťanů s nekřesťany může být úloha křesťanského manžela/manželky, otce/matky těžší, ale i to může přinést ovoce. Jen je třeba být jakoby zástupně za svého partnera upevněn ve svém křesťanském vyznání.

Jelikož jsme byli stvořeni jako muž a žena, **není podle našeho čtení Písma možné, aby bylo žehnáno homosexuálním svazkům.** Pokud takové svazky existují, neodsuzujeme je, neboť náš vhled je omezený a soudit nám nepřisluší, ale nemáme z Božího Slova pověření je legitimizovat.

Odmítáme umělou změnu pohlaví a veškerou genderovou technologii jako zásah do sféry, která lidem nepřisluší. Jakkoli nás stanovisko víry, které vychází z Písma, učí tomuto vymezení či rozlišování, nezabráňuje to naší lásce, abychom v každém člověku i v jeho odlišnostech nahlíželi duši, za níž Pán Ježíš zemřel.

7/ Svou naději upínáme k nebeskému Jeruzalému, ale jako křesťanům nám záleží i na dění v tomto světě a na konkrétních lidech v naší blízkosti. Vždyť Pán řekl, že nás zde bude potkávat v trpících a různě potřebných. Úkolem církve v tomto světě je **služba** na ten či onen způsob. Usilí o **bratrství**. O propojování generací při cestě **následování**. O společné vyhlížení nových Božích skutků. O rozkřesávání naší niterné oddanosti nebeskému Otci, jak ji vyjadřuje **MODLITBA PÁNĚ**.

*Martin T. Zikmund,
David Braha,
Radek Matuška,
Jaroslav Novák*

(členové seniorátního výboru) spolu s širší skupinou bratří a sester, která se shromáždila v Sokolově 13. 11. 24 k rozpravě o těchto otázkách

Rok 25 – okoušení bohatství večeře Páně – or

Večeře Páně je jednou ze dvou svátostí, pod obojí způsobou je nám evangelíkům obzvláště drahá – kalich je jedním ze symbolů naší církve. Má-li večeře Páně zůstat večerí Páně je třeba ji brát tak, že u svého stolu nás hostí Ježíš Kristus sám. Na jeho poslední večeri s učedníky je tato svátost neodvolatelně navázaná a věříme, že je také předjímku toho, co očekáváme na konci časů – že se zase sejdem se svým Pánem u je(dno)ho stolu. K večeri Páně patří také společenství lidí. Těch, které si my

nevybíráme, kteří také uslyšeli pozvání Pána a na ně odpovídají tím, že přicházejí do obecenství jeho stolu. Večeři Páně slavíme veřejně, je k ní zván každý, kdo upřímně věří, vyznává a je ochoten ke smíření. To je základ slavení večeře Páně, to je zásadní. Věříme, že tak je u svého stolu přítomen Ježíš ve svém Duchu a skrze toto svátostné dění smíme mít na něm a jeho příběhu podíl.

Mnohé další, jak se večeře Páně děje, jak často, jaké je při ní použito víno a chléb, jaké nádobí a jak se lidé kolem stolu seskupí – to všechno jsou věci případné, které je možné měnit, o těchto změnách mluvit a diskutovat, případně zkoušet, jak jinak a jinde a zjišťovat, co odpovídá potřebám, prožívání, aktuálním důrazům.

Už nějakou dobu se staršovstvo novoměstského sboru zabývá večeří Páně (tedy jejími služebními a variabilními okolnostmi) – už před více než 15 lety staršovstvo rozhodlo, že při slavení večeře Páně smí při ní přijímat také děti, přičemž odpovědnost za jejich (ne)přijímání se přenesla na rodiče, kteří se s dětmi mohou dělit o chléb. Od té doby uplynul jistý čas a proměnily se některé okolnosti - děti u večeře Páně jsou akceptované, současně však se ukázaly i jisté nevýhody tohoto uspořádání (děti přijímají pod jednou a dělení se o chleba může někdy nabýt lehce nedůstojného drobení a taky té zvláštnosti, kdy děti de facto přijímají nikoli od vysluhujících jako ostatní, ale od rodičů). Do slavení večeře Páně také vstoupil covid a vysluhování vínem se proto děje nejen z kalichů, ale taky prostřednictvím kalíšků.

Staršovstvo sboru na svém listopadovém výjezdním zasedání došlo k tomu, že slavení večeře Páně v roce 2025 by bylo do jisté míry zkušebním, jak by přijímání (především vína) bylo možné řešit ještě jinak, než jak je u nás zatím zvykem. To proto, abychom o věci jen nediskutovali, ale také vyzkoušeli jiné způsoby přijímání a o případných změnách rozhodovali na základě této zkušenosti. Jednou z žádoucích možností by bylo také to, že i děti by mohly přijímat „pod obojí“ – tedy také víno (resp. vinný mošt). Možnost přijímat i vinnou šťávu by byla také vstřícným krokem vůči těm, kdo alkohol z různých důvodů pít nemohou či nechtějí.

Aktuální způsob přijímání – tedy z táců chléb a z kalíšků a/nebo z kalichů víno zůstane při větších svátcích, aby nevznikaly zmatky, ale při vysluhování svaté večeře Páně o vhodnějších příležitostech (na konec školního roku či na jeho začátek, nebo při díkčinění) bychom zkusili i jiné způsoby. Jak už bylo naznačeno, jednou z variant by byl onen vinný mošt, ale vyzkoušeli bychom třeba i to, že se pokusíme vejít do jednoho kruhu. Osobně jsem také zažil, že si lidé chléb a víno posílají mezi sebou, a tak

se posiluje ono propojení mezi přijímajícími. Vše by bylo předem ohlášeno a následně bychom o svých zkušenostech a pohledu mluvili, vyhodnotili je a až poté přistoupili k případným trvalejším změnám.

Za Noemi Rejchrtovou – Ota Halama

Narodila se v pražském Žižkově v rodině kazatele zdejšího sboru Jednoty českobratrské (později Církve bratrské) Bohuslava Beneše (1908–1989). Po jeho odchodu do církevní Rady se novým žižkovským kazatelem stal roku 1951 Ludvík Rejchrt (1910–1970), s jehož nejstarším synem Ludvíkem - Luděkem (1939–2019) tvořila Noemi už v dobách svých gymnasiálních studií a ovšem i v dalších dekádách nerozlučný pár, který si sám den svého sňatku připomínal hlavně osvobodivými verši apoštola Pavla z listu Římanům (8,38-39).

Tatáž důvěra v Boží milost dovolila Noemi překonat již po boku svého životního partnera bezmoc, která by jiného jíkala, když by byl komunistickým režimem označen za třídního nepřítele a přes výtečný prospěch u maturity na žižkovské jedenáctiletce by mu bylo znemožněno další vysokoškolské vzdělání. Noemi naopak v této době, na prahu dospělosti teprve žádá o křest a při křestním obřadu na konci padesátých let přísahá „na prapor Kristův“.

Studium na střední zdravotní škole, složení další maturity a následné uplatnění na oddělení hematologie pražské Thomayerovy nemocnice zbavilo Noemi dle jejích slov „křesťanského romantismu“, takže z něj zůstala jen „pokora nehodné, nestatečné a dost bezmocné služky – kéž by Páně.“ Přestup na pozici radiochemické laborantky v Ústavu hygieny práce a chorob z povolání ČSAV by jistě mohl být po právě řečeném chápán jako jistý druh ulehčení, způsobil však jen nedůvěru užaslé poutnice k vědeckému pokroku, vždy úzce propojenému s lidským, často chybujícím faktorem.

Řečená nedůvěra v lidmi ovládané instituce se ovšem v případě Noemi nerovněla nedůvěře v člověka. Vychována byla v křesťanském prostředí, které se významně angažovalo v sociální oblasti. Sama si od dětství také všímala rázovitých postaviček pavlačových žižkovských domů, sprostých domovnic a vysloužilých héter, které si před očima užaslé dívenky během chvilky elegantně ubalily na koleně cigaretu. Snad již zde a možná ještě více později v nemocnici, laboratořích a fabrice rostla

její touha při vědomí vlastní křehkosti poznat a částečně nést starosti těch druhých, poslouchat jejich příběhy a tím jim ulevovat.

Počátkem šedesátých let Noemi spolu s manželem a jeho bratry opustila rodnou církev a vstoupila pod salvátorskou kazatelnu Josefa Smolíka (1922–2009). V letech 1964–1973 již jako paní farářová pracovala v jilemnickém podniku na výrobu umělých střev pro masný průmysl. Po neschválení invaze vojsk Varšavské smlouvy byla přesunuta ze zdejšího výzkumu ke strojům jako dělnice.

Během pobytu v horských Křižlicích začala Noemi roku 1966 spolu s manželem s dálkovým studiem oboru historie – filosofie na FF UK, zakončené roku 1973 doktorátem na základě dizertační práce na téma politických názorů Václava Budovce z Budova. Vděčně vzpomínala na své tehdejší učitele Františka Kavku (1920–2005), Josefa Petráně (1930–2017) a Milana Sobotku (1927–2024), kteří vlastně nevěřili, že se studium manželů Rejchrtových někdy podaří dokončit a kteří jejich doktorát považovali za svého druhu zázrak.

Roku 1973 nastoupil Luděk do pražského evangelického sboru v Braníku jako vikář, Noemi jako odborná asistentka na tehdejší Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu. Na zdejší katedře církevních dějin se jí ujal Amedeo Molnár (1923–1990), někdejší oponent její dizertace, který se z ní snažil udělat prvotřídní badatelku a prostředkoval jí rovněž možnost navštěvovat bytové semináře tehdy persekvovaných historiků a podílet se i na setkáních tzv. pátečníků, k nimž patřil mj. Pavel Spunar (*1928) či Jiří Kejř (1921–2015). Její výtečná habilitační práce z roku 1983 "Studie k českému utrakvismu zejména doby jagellonské" však nebyla nikdy v celosti publikována. Naopak vyšla řada jejích edic, spojených se jmény Václava Budovce z Budova, Karla Staršího ze Žerotína a Jana Amose Komenského.

Po náhlém Molnárově úmrtí v lednu 1990 působila Noemi dva roky v Historickém ústavu AV ČR pod vedením Františka Šmahela (1934–2025), ale na svou fakultu nezapomněla a roku 1992 se k práci na ní vrátila. O rok později převzala vedení katedry. Roku 1994 byla jmenována profesorkou a o dvacet let později se stala profesorkou emeritní.

Noemčino odcházení bylo nenápadné, její skon vlastně po letech tichého utrpení nepřekvapil. Dnes tak zbývá jen vyjádřit vděčnost Pánu Bohu za ženu, která generace studentů a kolegů vždy znovu a znovu překvapovala brilantními analýzami historických faktů, ale především dojímalá svou laskavostí, dobrotivostí a vzácným zájmem o druhého člověka.

Stavba nové školy EA

V sobotu 11. ledna 2025 se konalo v evangelickém sboru na pražských Vinohradech mimořádné zasedání 36. synodu. Hlavním tématem jednání byl projekt výstavby nové budovy pro školy Evangelické akademie. Ve druhé části programu se synodálně zabývali projektem rekonstrukce sanitárního zařízení v Táboře Jana Amose Komenského v Bělči nad Orlicí.

Klíčovým impulsem ke svolání synodu v mimořádném termínu byla časově podmíněná možnost získat významnou dotaci od státu. Aby bylo možné ji administrativně vypořádat, bylo nezbytné mít ze strany synodu potřebné procedurální svolení. Předložený návrh synodálně podpořili, pro jeho realizaci se vyslovili silnou většinou 64 hlasů z 68 (proti byly 3 hlasy, jeden delegát se zdržel).

Nová budova má stát v pražských Holešovicích na nároží ulic Železničářů a Rajska. Stavební parcela je na dohled současného sídla Bratrské školy, zároveň se jedná o strategické místo s dobrou dopravní dostupností, ale také perspektivou populačního rozvoje v oblasti. Čtvrť Praha-Bubny v severní části metropole, kterou dosud zčásti tvoří brownfieldy a nezastavěné plochy, by měla v příštích letech zaznamenat urbanistický boom. Plánovaná bytová zástavba by měla navýšit počet lokálních rezidentů o 25 000, což by se mělo pochopitelně promítnout také do poptávky po školských zařízeních, která už dnes převyšuje nabídku. Trend potvrzují i slova koordinátorky škol Evangelické akademie Heleny Wernischové: „V Praze je akutní nedostatek kapacit a za posledních 30 let je stavba nových míst velmi zanedbaná. Za 7 let, kdy o školy EA pečují, se číslo studentů na našich školách zvedlo na aktuálních téměř 1500 studentů.“ Nová budova by měla poskytnout prostory pro 200 žáků základní školy a 200 studentů střední školy. Jedná se o žáky 1.–9. ročníku základní školy a osm středoškolských tříd (čtyři ročníky ve dvou oborech). Podle slov Heleny Wernischové jsou navíc oba obory na Evangelické akademii Praha – zvláště pedagogické lyceum – velmi žádané a také v budoucnu potřebné.

Novostavba by měla poskytnout nové působiště oběma pražským školám Evangelické akademie, tedy jak základní škole (Bratrská škola), tak EA Praha – pedagogickému lyceu a střední odborné škole. Obě v současnosti sídlí v nevyhovujících budovách, které jsou kapacitně i infrastrukturně nedostačující.

Kritickou situaci pražských škol, které jsou v nájmu městských částí Praha 4 a Praha 7, se přitom církev jakožto jejich zřizovatel snaží řešit již téměř deset let. „Obě pražské školy jsou dlouho ve svízelné situaci. Devět let jsem v synodní radě a nebyl týden, abych nepřemýšlel, jak s těmito podmínkami naložit. Obě školy jsou v nájmu ve velmi nevyhovujících budovách, které

chátrají. Jedna škola už dostala výpověď, podmínky ve druhé jsou neudržitelné. Majitel jedné z budov nepřistoupil na to, aby církev investovala do oprav, a sám ji neudrhuje," přiblížil synodní kurátor Jiří Schneider ve svém komentáři k předloženému návrhu. Poděkoval ředitelům obou škol, Rostislavu Konopovi a Tomáši Biňovcovi, za trpělivost. „Víme, že to dlouho trvá a děkujeme, že jste shovívaví i při leckdy provizorních podmínkách výuky,“ uvedl Schneider.

Hledání alternativních prostor k pronájmu se ukázalo jako neúspěšné, a tak synodní rada již v r. 2017 iniciovala projekt výstavby nové budovy v Praze-Modřanech a v Praze-Holešovicích. Kvůli komplikacím s územním rozhodnutím však byla církev nucena od dalšího postupu v modřanském projektu ustoupit. Místo toho synodní rada v r. 2021 předložila návrh úpravy projektu výstavby budovy v Praze 7, která by umožnila fungování oběma školám.

Právě tento projekt se ukázal jako průchozí. S Městskou částí Praha 7 se podařilo navázat stabilní spolupráci a vyjednat podmínky, za kterých bude záměr realizován. Školní budova vyroste na pozemcích vlastněných Městskou částí Praha 7 na základě smlouvy o zřízení práva stavby uzavřené mezi Evangelickou církví a Prahou 7. Smlouva podepsaná v roce 2018 církví garantuje bezúplatné právo stavby na pozemcích městské části, a to na 99 let, tedy do r. 2116. Stanoví také podmínky využití budovy pro školy Evangelické akademie.

Zcela zásadní je samozřejmě finanční rámec. Ten počítá s pokrytím finančních nákladů z více zdrojů a byl schválen synodem již v roce 2021. Část výdajů církev pokryje z vlastních zdrojů. Jde především o prostředky

zahraničních dárců, za něž byla po roce 1989 pořízena budova Evangelické teologické fakulty, která byla v 90. letech prodána Univerzitě Karlově za 80 milionů Kč. Tyto prostředky společně s částí finančních náhrad (40 mil. Kč), určených pro Diakonické a rozvojové projekty (DaRP), tvoří jádro vlastních zdrojů. Kromě toho synod v roce 2021 schválil půjčku z Personálního fondu ve výši 80 mil. Kč. Stavbu by nebylo možno realizovat bez dotace Státního fondu životního prostředí, schválené v listopadu 2024, která by měla představovat přibližně 30 % celkového rozpočtu, a komerčního úvěru, jehož limit (do 110 mil. Kč) bylo možné odhadnout po schválení dotace a o němž měl právě mimořádný synod rozhodnout.

Stěžejní debata na synodu: nikoliv zda, ale jak projekt financovat

Právě kolem otázky financování se převážně točila i debata na synodu. Bratr Milan Přívratský (Liberecký seniorát) představil protinávrh, podle něhož je projekt stavby školy součástí investice do vlastního majetku, a církve by měla být schopna výstavbu financovat z vlastních prostředků (bez využití komerčního úvěru). Protože by přijetí tohoto návrhu znamenalo změnu investiční strategie Personálního fondu, což by mělo dopad na očekávanou výši odvodů farních sborů, nenašel návrh potřebnou odezvu. Synodálně v tajném hlasování totiž jasnou většinou podpořili původní návrh usnesení, který s využitím komerčního úvěru počítá.

Dalším krokem bude vypsání výběrového řízení na zhotovitele stavby. Pokud nedojde k neočekávaným komplikacím, mělo by se začít stavět již v letošním roce. Podle předběžného odhadu by měla výuka v prostorách nové budovy začít v září 2027.

Návrh budovy počítá s moderními energetickými i ekologickými standardy

Samotný architektonický projekt z ateliéru Hany Seho je velmi propracovaný a jeho pečlivá příprava trvala řadu let. Budova je koncipována jako energeticky pasivní s důrazem na ekologickou i hospodářskou udržitelnost a jako taková by se mohla stát do jisté míry vzorovým projektem objektu občanské vybavenosti pro 21. století. Mimo jiné se počítá například s pobytovou zelenou terasou, s využitím tepelných čerpadel, fotovoltaikou, sofistikovaným systémem větrání a stínění, s akumulací dešťové vody pro zalévání nebo s dostatkem světla pro výuku i pobyt studentů. Právě i díky tomu projekt na státní dotaci dosáhl. V sektoru českého (církevního) školství jde o ojedinělý projekt.

Mimořádnou pozornost získal návrh mj. mezi delegáty konference církevních škol v listopadu minulého roku.

Informace ze sboru

Akce ve sboru únor 2025

16.2.	NM - 9.00 - bohoslužby s L. Moravetzem a po nich 10.15 - uvádění do (nového) zpěvníku II
18.2.	NM – 9.30 – KAVÁRNIČKA – Vojtěch Zikmund – putování s fotoaparátem
5.3.	NM – 18.00 – schůze staršovstva
7.3.	NM – 18.00 – učitelé NŠ

Pozvání ze seniorátu

PRESBYTERNÍ KONFERENCE

proběhne v neděli **16. března v Moravči**. Hostem bude synodní senior Pavel Pokorný.

TÁBORY BRATRA KÁLEFA

jsou plánovány dva: **5. – 13. července** pro mladší (do 12 let) a **13.-26. července** pro starší (12-16 let)

POZVÁNÍ DO SBORŮ

Jihlava:

11.2. v 19.00 Modlitba Taizé v kapli jihlavské nemocnice.

13.2. (čtvrtek) v 18.30 na faře první díl (třídílného) cyklu Malá velká divadla: "Komediantská mysteria", hraje Láry Hauser (z divadla Husa na provázku).

Velké Meziříčí:

6.2. od 18:00 večer s Alešem Hoznauerem: autorské čtení

7.2. od 18:00 kavárnička: KLDR očima Niny Špitálníkové

25.2. od 18:00 večer s Janou Molnárovou: tajemná místa ČR (povídání a promítání)

27.2. od 19:00 modlitba Taizé

Žďár nad Sázavou:

9.2. od 18:00 bohoslužba u tety Hany, Veselská 5, Žďár nad Sázavou. K poslechu hraje Maya a lidi kolem

S dětmi o večeři Páně

V náboženství jsme se teď několik posledních hodin zabývaly večeří Páně. Řešily jsme, co to večeře Páně je, kdo může k večeři Páně přistupovat, co děti při večeři Páně cítí, jak to prožívají, zda jim něco vadí, či je jim to jedno. Vytvářely jsme scénu večeře Páně pomocí Biblických postaviček a lega. Celé naše rozmlouvání jsme zakončili malou anketou.

A jak to dopadlo?

Děti přijímají večeři Páně jako normální součást jejich života, je jim při ní dobře. Z jejich odpovědí bylo patrné, že se ve společenství sboru cítí přirozeně a v pohodě. Samozřejmě nastolili otázku přijímání vína, ale z konečných odpovědí v dotazníku vyšlo, že jim vlastně nevadí, že přijímají jen chléb nebo požehnání. Důležité je, s kým v kruhu jsou. Je důležité a dobré s dětmi o večeři Páně mluvit a vysvětlovat jim, jak to u nás ve sboru chodí, také z toho důvodu, že to v každém sboru probíhá trochu jinak. A teď zvláště proto, že se chytají nové pokusy, jak by mohla VP probíhat.

Dětí bylo ten lednový pátek jen 11, ale přesto jsou jejich odpovědi myslíme docela zajímavé (na některé otázky se dalo odpovědět vícero možnostmi):

Jak se cítí při večeři Páně? Dobře 3, normálně 7, divně 1

Chtěla bych při VP (možnosti – a mohlo se zaškrtnout více možností) – dostávat chléb i víno 1, jen požehnání 1, jen chléb 1, chléb a mošt 2, chléb, mošt a požehnání 7, chléb a požehnání (doplněno) 1

Kdo by měl přistupovat k večeři Páně? Jen dospělí – všichni 11 – jen pokřtění – jen děti

Co je u vp důležité – společenství 8 – chléb a víno – odpuštění 6 – připomínka Ježíšovy poslední večeře 5 – Boží přítomnost, Ježíš uprostřed nás 3 – Bůh je tu pro nás pro všechny a dává nám znovu šanci, když něco pokazíme (Boží milost) 6 – něco jiného 1

Kdo je pro tebe u vp důležitý – farář 4 – rodiče 3 – kamarádi 3 – všichni v kruhu 11

Mělo by se přijímat – z kalicha 10 – z kalíšků 6 – ze skleničky 1 („nebo jak kdo chce“)

Líbí se mi, když se u vp – zpívá 10 – je ticho 2 – farář čte z bible 2

VP by měla být – jen o svátcích 2 – každou neděli 1 – jednou za měsíc 6 – je mi to jedno 4

Přijímat chleba a víno by měli – všichni 7 („ale víno ne ti, kteří nemůžou“) – jen dospělí 2 (doplněno „víno“) – ti, co jsou po confirmaci 1 – jen farář – (dopsáno: „všichni, co chtějí“, „Jak kdo chce“)

Možnost ještě doplnit návrh nějaké změny: nic, „asi dětem vysvětlit že se buď: jen dostává požehnání nebo něco jiného“, „nic“, „nevím“, „chléb pro všechny a místo vína pro děti mošt“

Osmdesát let

uplynulo od osvobození koncentračního tábora v Osvětimi. Opět jsme viděli, slyšeli a četli svědectví o životě v táboře, dívali se na fotografie lidského utrpení, naslouchali vzpomínkám a komentářům.

Není to tak, že bychom se dozvěděli něco, co jsme dosud nevěděli. Četli jsme i dříve romány, paměti, viděli filmy a dokumentární pořady, naslouchali těm, kdo to peklo přežili.

Byl jsem v minulých letech v Osvětimi dvakrát. Jen na okraj, vlastně jsem hledal, jak to vyjádřit. Povědět – navštívil jsem Osvětim – mně

připadalo nemístné. To nebyla návštěva. Tak jednoduše – byl. Byl jsem v minulých letech v Osvětimi dvakrát.

Chodil jsem po místech bolesti a beznaděje, dotýkal se zdí domů, šlapal po stejných kamenech a dlaždicích jako kdysi šlapali tisíce nevinných, díval se do blízka i do dáli a říkal si, to viděli ti, kdo trpěli a šli na smrt.

A přesto, že jsme k 80. výročí možná neslyšeli nic, co jsme dosud neslyšeli, přesto to bylo opět živé. Mocné. A zvláštním způsobem – nové.

Opět jsme nově jihli, mlčeli, mysl i duše byly plné divného tlaku a sevření.

V takových chvílích mě často přepadne lítost. Že jsem v životě promarnil mnohá setkání s lidmi, kteří nacistickými i komunistickými lágry prošli. Jistě, mnohé jsem osobně poznal. Ale určitě mnohé také nepoznal, přestože museli být docela blízko.

Vždyť klukem a dospívajícím mužem jsem byl v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století. Ti lidé žili, musel jsem je potkávat, na ulici, v obchodech, sousedství, třeba to byli rodiče a prarodiče kamarádů které jsem zdravil a věděl o nich, měl je rád.

Ale nepropojilo se to. To, co zažili oni, nebylo vždy předáno dál. Asi jsme to neuměli. Oni ani já. Nebo na nás plně nedolehlo vědomí, že když se ta informace nepředá, nenávratně zmizí. A taky jsme nevěděli, kudy na to.

A určitě měli také někteří strach. Vést tzv. politické řeči bylo nebezpečné, a oni už toho prožili dost. Nechtěli opět přivolávat zlo, které tak dobře poznali.

Uplynulo 80 let od osvobození koncentračního tábora v Osvětimi.

Nejvíce asi myslíme na to, jak se mohlo stát to, co se v táboře dělo. A jak žít, aby se to neopakovalo.

Rad a doporučení je jistě mnoho. Čím více, tím lépe.

Jedna z nich by mohla znít – mluvit spolu, i napříč generacemi, a nebát se.

*Daniel Ženatý
Zaznělo v rádiu Proglas*

A co suchej únor?

Suchej únor je československá osvětová kampaň. Nabízí impuls k zamyšlení se nad vztahem k alkoholu a jiným návykovým látkám.

Zkusili jste to někdy? Možná jo a nebyl to pro Vás žádný problém. Možná to ale nebylo tak jednoduché. Nebo třeba znáte někoho, kdo to zkoušel už několikrát a vždycky se k pití nebo užívání vrátil...

Pro takové lidi je tu právě **Adiktologická ambulance Kolping**, která působí v **Bystřici nad Pernštejnem** a **Žďáře nad Sázavou**. Ambulance nabízí diskrétní a důvěrné prostředí, ve kterém je možné prozkoumat životní situaci ovlivněnou závislostním chováním (v jakékoli formě – od prvních experimentů přes nepříjemné odvykání či zvládnutou léčbu).

Ambulanci může využít každý, kdo:

- cítí, že mu již jeho závislost přerůstá přes hlavu,
- absolvoval rezidenční léčbu závislosti a má zájem o ambulantní doléčování, podporu,
- má někoho blízkého, kdo je závislý a užívání ho ovlivňuje více než by sám chtěl.

„Víme, že otevřít toto téma není jednoduché. Cílem nemusí být abstinence, ale žít spokojený život. Nemusíte na to být sami.“

Více informací: www.ambulance.kolping.cz či na telefonním čísle 721 326 994.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz